

We know very little about the first "true" men. We have never seen their pictures. In the deepest layer of clay of an ancient soil we have sometimes found pieces of their bones. These lay buried amidst the broken skeletons of other animals that have long since disappeared from the face of the earth.

Anthropologists (learned scientists who devote their lives to the study of man as a member of the animal kingdom) have taken these bones and they have been able to reconstruct our earliest ancestors with a fair degree of accuracy.

The great-great-grandfather of the human race was a very ugly and unattractive mammal. He was quite small, much smaller than the people of today. The heat of the sun and the biting wind of the cold winter had coloured his skin a dark brown. His head and most of his body, his arms and legs too, were covered with long, coarse hair. He had very thin but strong fingers which made his hands look like those of a monkey. His forehead was low and his jaw was like the jaw of a wild animal which uses its teeth both as fork and knife. He wore no clothes. He had seen no fire except the flames of the rumbling volcanoes which filled the earth with their smoke and their lava.

He lived in the damp blackness of vast forests, as the pygmies of Africa do to this very day. When he felt the pangs of hunger he ate raw leaves and the roots of plants or he took the eggs away from an angry bird and fed them to his own young. Once in a while, after a long and patient chase, he would catch a sparrow or a small wild dog or perhaps a rabbit. These he would eat raw for he had never discovered that food tasted better when it was cooked.

During the hours of day, this primitive human being prowled about looking for things to eat.

When night descended upon the earth, he hid his wife and his children in a hollow tree or behind some heavy boulders, for he was surrounded on all sides by ferocious animals and when it was dark these animals began to prowl about, looking for something to eat for their mates and their own young, and they liked the taste of human beings. It was a world where you must either eat or be eaten, and life was very unhappy because it was full of fear and misery.

In summer, man was exposed to the scorching rays of the sun, and during the winter his children would freeze to death in his arms. When such a creature hurt itself, (and hunting animals are forever breaking their bones or spraining their ankles) he had no one to take care of him and he must die a horrible death.

Like many of the animals who fill the Zoo with their strange noises, early man liked to jabber. That is to say, he endlessly repeated the same unintelligible gibberish because it pleased him to hear the sound of his voice. In due time he learned that he could use this guttural noise to warn his fellow beings whenever danger threatened and he gave certain little shrieks which came to mean "there is a tiger!" or "here come five elephants." Then the others grunted something back at him and their growl meant, "I see them," or "let us run away and hide." And this was probably the origin of all language. But, as I have said before, of these beginnings we know so very little. Early man had no tools and he built himself no houses. He lived and died and left no trace of his existence except a few collarbones and a few pieces of his skull. These tell us that many thousands of years ago the world was

inhabited by certain mammals who were quite different from all the other animals—who had probably developed from another unknown ape-like animal which had learned to walk on its hind-legs and use its fore-paws as hands—and who were most probably connected with the creatures who happen to be our own immediate ancestors.

It is little enough we know and the rest is darkness.

Labai mažai yra žinoma apie pirmuosius „tikrus“ žmones – niekad nesame matę jų nuotraukų, tik kaulų likučius gulinčius giliausiuose senojo molio sluoksniuose, palaidotus kartu su kitų gyvūnų, senai dingusių nuo Žemės paviršiaus, kaulais. Antropologai (mokslininkai atsidavę žmogaus ir žinduolio kaip vienos karalystės gyventojų tyrimams) atrastus kaulus panaudojo gan tiksliai anksčiausių protėvių išvaizdos rekonstrukcijai.

Žmonijos pro-pro-prosenelis buvo ypatingai nepatrauklus žinduolis: jis buvo žymiai žemesnis už šiandienos žmones, saulės kaitra ir geliantis žiemos vėjas dažė jo odą tamsiai ruda spalva, kurios didžioji dalis (galva, rankos, kojos) buvo padengta ilgų ir šiukščių plaukų. Taip pat jis turėjo stiprius plonus pirštus panašius į beždžionės, jo kakta buvo žema, o smakras - lyg plėšrūno, naudojančio savo nasrus vietoje šakutės ir peilio. Drabužių jis nevilkėjo, o vienintelė ugnies forma, kurią jis buvo matęs, buvo po visą žemės paviršių esančių ugnikalnių viršūnėse verdančios lavos liepsnos ir dūmai.

Jis gyveno tamsiose giriose, lygiai taip pat, kaip iki šiol gyvena Afrikos pigmėjai. Pajutęs aštrius alkio skausmus jis valgydavo žalius lapus, augalų šaknis, arba nuo piktos paukščio patelės lizdo pavogtus kiaušinius, kuriuos sušerdavo savo pačio jaunikliams. Kartkartėmis, po ilgo ir įtempto medžiojimo, jis pagaudavo papūgą, mažą laukinį šunį ar triušį, kurių mėsą valgydavo nekeptą – tuo metu dar nebuvo atradęs, kad skanesnis yra apdorotas maistas. Dienos metu šis pirmykštis žmogus sėlindavo apylinkėmis ieškodamas maisto, o nusileidus saulei, slėpdavo savo partnerę ir vaikus tuščiaviduriuose medžiuose arba už masyvių uolų, mat nakties metu iš visų pusių jį supdavo peralkę gyvūnai, mėgstantys žmogaus mėsos skonį ir ieškantys maisto savo gaujoms ir jaunikliams. Tuo metu pasaulyje buvo tik viena išeitis – valgyti kitus, arba būti suvalgytam. Gyvenimas buvo slegiantis, persunktas baimės ir skausmo – vasaros metu žmogus nuolat jausdavo deginančius saulės spindulius, o žiemos metu rankose laikydavo iki mirties sušalusio vaiko kūnelį. Ši būtybė neturėjo aplinkinių, kurie galėtų padėti susižeidus (tai ypač dažna tarp medžiojančių gyvūnų – jie nuolat pasitempia sausgysles, susilaužo kaulus), todėl ji likdavo numirti viena.

Kaip ir dauguma kitų gyvūnų skleidžiančių įvairius garsus, taip ir pirmykštis žmogus mėgdavo čiurškėti – jis nuolat kartojo tuos pačius nesuprantamus garsus ir žodžius, nes mėgdavo girdėti savo balsą. Po kurio laiko jis suprato, kad savo šiurkštų balsą gali naudoti tam, kad įspėtų kitus savo rūšies gyventojus apie pavojų. Mažais specifiniais sukrykštelėjimais pranešdavo, kad šalia yra tigras arba link jų žygiuoja penki drambliai. Tuomet kiti išskleisdavo atsakymo garsus, reiškiančius „bėkime slėptis!“ arba „matau juos“. Tai tikriausiai ir yra kalbos pradžia. Bet, kaip minėjau prieš tai – apie tas pradžias žinoma labai mažai. Pirmykštis žmogus neturėjo jokių įrankių, nemokėjo statyti namų: jis gimdavo ir mirdavo nepalikdamas jokio savo egzistencijos pėdsako, tik kelis raktikaulius ir gabalėlius savo kaukolės.

Tai rodo, kad prieš daug tūkstančių metų pasaulis buvo apgyvendintas ypatingų žinduolių, kurie skyrėsi nuo kitų gyvūnų - tikriausiai kilę iš kito, neatrastos rūšies beždžioniško gyvūno, jie išmoko vaikščioti ant dviejų kojų ir naudotis rankomis. Tikėtina, kad jie yra glaudžiai susiję su būtybėmis, kurios yra mūsų artimiausi tikrieji protėviai. Žinome visai nedaug, likusi istorijos dalis yra paskendusį tamsioje.